

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Aero – taxi OKR, a.s.**, se sídlem Tanvaldská 345, Liberec – Vratislavice nad Nisou, zastoupen JUDr. Janou Vyšanskou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Korunní 810, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2013, č. j. 20/2012-910-LET/9, o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2014, č. j. 11 A 9/2014 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh řízení a kasační stížnost

[1] Úřad pro civilní letectví rozhodl usnesením ze dne 30. 8. 2013, č. j. 5144-13-701 tak, že žalobce není účastníkem řízení ve věci vydání rozhodnutí o stavebním povolení pro stavbu „Provozní hala GADBY I, letiště Hoškovice“. Žalobce podal proti uvedenému usnesení odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 11. 2013, č. j. 20/2012-910-LET/9.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) dne 13. 1. 2014. Již dne 27. 11. 2013 zahájil žalovaný přezkumné řízení výše uvedeného rozhodnutí o stavebním povolení. V rámci přezkumného řízení rozhodl žalovaný usnesením ze dne 25. 4. 2014, č. j. 20/2012-910-LET/29 tak, že stavební povolení zrušil a řízení o odvolání žalobce bylo zastaveno. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 6. 2014.

[3] V návaznosti na procesní postup žalovaného vzal žalobce z důvodu uspokojení navrhovatele dne 3. 7. 2014 žalobu zpět. Městský soud následně dle § 47 písm. a) zákona

č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadeným rozhodnutím řízení zastavil (výrok I.) a uložil žalovanému zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení (výrok II.).

[4] Výrok o nákladech řízení odůvodnil městský soud ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož má navrhovatel právo na náhradu nákladů řízení, vzal-li zpět návrh pro pozdější chování odpůrce. V dané věci je zřejmé, že žalobce se domáhal účastenství v řízení o vydání stavebního povolení na stavbu „Provozní hala GADBY I, letiště Hoškovice“. Po podání žaloby bylo žalovaným stavební povolení zrušeno a řízení, ve kterém se žalobce domáhal svého účastenství, bylo zastaveno. Žalobce uvedl, že je tímto rozhodnutím uspokojen. Protože však nebyl dodržen postup, který předpokládá ustanovení § 62 s. ř. s., přistoupil žalobce ke zpětvzetí žaloby. Nicméně tento úkon učinil žalobce výlučně proto, že postupem žalovaného bylo stavební povolení zrušeno a řízení o odvolání bylo zastaveno. Městský soud proto dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky stanovené v § 60 odst. 3 větě druhé s. ř. s., a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

[5] Proti uvedenému usnesení městského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, kterou opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítal nesprávné posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti vlastního odůvodnění a taktéž z toho důvodu, že v řízení před soudem došlo k zásadním vadám, které mají za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. S kasační stížností spojil stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku.

[6] Stěžovatel namítá nesprávné posouzení procesní otázky, jak postupovat v řízení při podání žaloby ve věci, v níž současně běží z iniciativy správního orgánu přezkumné řízení.

[7] Stěžovatel dále namítá, že městský soud nesprávně aplikoval § 62 s. ř. s., který je omezen pouze na situace, kdy postupem správního orgánu k uspokojení navrhovatele nedojde k zásahu do práv třetích osob. Rozhodnutím žalovaného v přezkumném řízení, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o stavebním povolení, však došlo k zásahu do práv stavebníka a § 62 s. ř. s. tudíž nelze v dané věci aplikovat. Stěžovatel má navíc za to, že k uspokojení žalobce v projednávaném případě vůbec nedošlo. Žalobce usiloval o účastenství ve stavebním řízení a o jeho účastenství nebylo v řízení před soudem meritorně rozhodnuto. Městský soud tak nesprávně posoudil zrušení rozhodnutí o stavebním povolení jako uspokojení žalobce. Stěžovatel dále uvádí, že ustanovení § 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s. lze aplikovat jen v případě zastavení řízení dle § 47 písm. b) s. ř. s. a nikoliv za situace, kdy řízení bylo zastaveno v důsledku zpětvzetí žaloby. Žalobci tak byly přiznány náklady řízení neoprávněně.

[8] Městský soud odmítl návrh stěžovatele na spojení řízení vedených pod sp. zn. 6 A 14/2014 a 9 A 10/2014 sdělením, že dané věci napadly jiným senátům a jejich spojením by bylo porušeno právo na zákonného soudce. Stěžovatel k tomu uvádí, že daná zásada se nemůže stát „zaklínadlem“, na jehož základě by soudy odmítly aplikovat § 39 odst. 1 s. ř. s.; a to zejména v případě právnických osob v postavení ovládající a ovládané osoby zastoupených toutéž advokátní kanceláří. Z tohoto důvodu byly také náklady řízení přiznány žalobci neoprávněně a neodůvodněně *de facto* třikrát.

pokračování

[9] Závěrem stěžovatel vyjádřil obavy o nebezpečí precedenčního charakteru přiznání nákladů řízení každému, kdo se v řízení o stavebním povolení domáhá účastenství i v případech, kdy je posléze rozhodnutí o stavebním povolení zrušeno ze zcela jiných důvodů.

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti úvodem uvedl, že předmětné ustanovení § 62 s. ř. s. nebylo v řízení vůbec aplikováno a náklady řízení mu byly přiznány pro pozdější chování odpůrce ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s. Snahou žalobce a jedinou jeho motivací bylo docílit zrušení rozhodnutí o stavebním povolení formou odvolání z pozice účastníka řízení. Žalobce nesouhlasí ani s ostatními úvahami stěžovatele stran uspokojení žalobce, vztahu soudního řízení k řízení přezkumnému či spojení žalob různých subjektů ke společnému řízení.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost je svou povahou mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů. Jako taková umožňuje, aby v kasačním řízení před Nejvyšším správním soudem mohly být posouzeny jen závažné případy nezákonností v oblasti správního soudnictví. Mezi takové případy, kdy je kasační stížnost připuštěna, však nepatří případy zahrnuté mimo jiné i pod ust. § 104 odst. 2 s. ř. s., které lze svou povahou považovat za méně podstatné. Nejvyšší správní soud tedy před vyřízením kasační stížnosti žalovaného musel nejprve uvážit otázku přípustnosti podané kasační stížnosti.

[12] Podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu. Otázkou přípustnosti kasačního přezkumu výroku o nákladech řízení se Nejvyšší správní soud zabýval především v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, které bylo publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2116/2010, ve kterém rozšířený senát judikoval, že: „*Ustanovení § 104 odst. 2 soudního řádu správního, se vztahuje pouze na kasační stížnost podanou výlučně proti výroku o nákladech řízení*“. Podle právního názoru vysloveného v tomto usnesení zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale naopak umožnit jej tam, kde Nejvyšší správní soud skutečně přezkoumává výrok o věci samé.

[13] Stěžovatel formálně napadá usnesení městského soudu v celém rozsahu a žádá jeho zrušení rovněž v celém rozsahu (viz bod V. první odst. a petit kasační stížnosti vyjádřený v bodě XII.). Nejvyšší správní soud nicméně nemůže zkoumat obsah podání stěžovatele pouze formálně, ale musí přistoupit též k materiálnímu zhodnocení uplatňovaných námitek v tom ohledu, jaký je jejich skutečný smysl.

[14] Výrokem I. napadeného usnesení městský soud zastavil řízení. Není pochyb o tom, že stěžovatel vzal podáním ze dne 3. 7. 2014 svou žalobu v plném rozsahu zpět. Pro případ zpětvzetí žaloby stanoví zákon (§ 47 písm. a) s. ř. s.) zcela jednoznačný postup soudu,

kterým je zastavení řízení, nejde-li o společnou žalobu více osob. Vzhledem k jednoznačnému stěžovatelovu projevu vůle nelze mít sebemenší pochybnosti o tom, že stěžovatel nezamýšlel nic jiného nežli dosáhnout právě zastavení řízení; městský soud tudíž následně v souladu se zákonem řízení zastavil.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti nepolemizuje se samotným výrokem o zastavení řízení. Nenapadá (nezpochybňuje) ani naplnění zákonných předpokladů pro zastavení řízení z titulu zpětvzetí žaloby, jak jsou zakotveny v ust. § 47 písm. a) větě před středníkem s. ř. s., tedy např. zda byla či nebyla žaloba vzata skutečně zpět a zda lze účinky tohoto úkonu přičítat žalobci apod. V kasační stížnosti lze ve vztahu k výroku I. vysledovat pouze stěžovatelem vznesené otázky týkající se odůvodnění tohoto výroku – zda mělo být řízení zastaveno dle § 47 písm. a) s. ř. s. nebo dle § 47 písm. b) s. ř. s.; tato otázka však směřuje toliko do důvodů výroku. Dále stěžovatel vytýká městskému soudu, že nikterak nereflektoval probíhající přezkumné řízení u stěžovatele. Přitom však neuvádí, v čem spatřuje v postupu městského soudu v tomto ohledu pochybení ani nenastihuje postup alternativní.

[16] Kasační stížností se tedy stěžovatel materiálně nedomáhá změny výroku napadeného usnesení o zastavení řízení, takové tvrzení je zcela zástupné. Z obsahu stížní argumentace vyplývá, že se stěžovatel ve skutečnosti domáhá pouze přezkoumání a zrušení výroku usnesení městského soudu č. II., kterým mu byla stanovena povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 13.342 Kč. Do výroku o nákladech řízení směřuje veškerá stížní argumentace – námitka chybného výkladu pojmu „uspokojení navrhovatele“, námitka aplikace nesprávného ustanovení zákona při přiznání nákladů řízení i námitka nedůvodně vysokého rozsahu náhrady nákladů řízení v důsledku zamítavého stanoviska městského soudu k návrhu na spojení řízení.

[17] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů proto dovozuje, že kasační stížnost stěžovatele v projednávané věci nesměruje do výroku usnesení městského soudu o zastavení řízení, ale že je výlučně namířena jen proti části výroku rozhodnutí o nákladech řízení (výroku II.), k němuž se též vztahují stížnostní námitky. Taková kasační stížnost je však podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná.

[18] Nejvyšší správní soud se proto z důvodu nepřipustnosti kasační stížnosti již nezabýval stěžovatelem uplatněnými argumenty k nesprávnému právnímu postupu městského soudu při přiznání a vyčíslení výše nákladů řízení žalobce, která byla stěžovateli stanovena k náhradě, ani přezkoumatelností těchto závěrů, nezávisle na tom, zda by byly případně důvodné či nikoliv.

[19] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[20] Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů odmítl kasační stížnost jako nepřipustnou [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s.]. Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27. ledna 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu